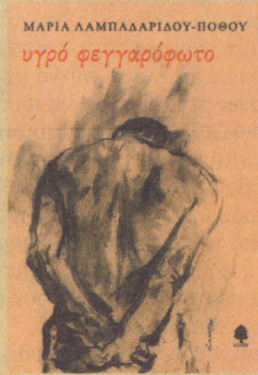

Αποκρυφιστικό, υπαρξιακό θρίλερ

Η ποίηση ήταν πάντα για μένα η πρώτη «ύλη» η ακατέργαστη των βιβλίων μου, το υπαρξιακό στοιχείο της δράσης μου. Κι ακόμα, ήταν το δομικό υλικό των μυθιστορημάτων μου. Τίποτα δεν μου ήταν πιο δύσκολο από το να γράψω για τη ζωή μου. Για τα βήματα που με έφεραν από τη μία ποίηση στην άλλη. Για τα γεγονότα που με χάρραξαν, για τον πόνο (Μαρία Λαμπαδαρίδου-Πόθου, *Μαζεύω τα υπάρχοντά μου*, Κέδρος).

Το πώς η ποιητική πρόζα συνδυάζεται με τον μυστικισμό, με τον αποκρυφισμό, με την αγωνία του όντος που επιχειρεί να γνωρίσει τον εαυτό του, με το θρίλερ της αποκωδικοποίησης μιας σμαράγδινης στήλης από τα βάθη της αρχαιότητας, και χειρογράφων που φυλάσσονται σε ένα χριστιανικό μοναστήρι κοντά στον Αχέρωντα, μόνον η Μαρία Λαμπαδαρίδου-Πόθου, βραβευμένη πεζογράφος και δοκιμασμένη ποιήτρια, μπορεί να γνωρίσει τη «συνταγή». Παρ' όλο που δυσκολεύτηκα, ομολογώ, να παρακολουθήσω τους αργούς αφηγηματικούς ρυθμούς των πρώτων κεφαλαίων, και χάθηκα σε δαιδαλώδεις ποιητικούς μονολόγους του «ψυχασθενούς» Προμηθέα Δεσμίδα, που άλλαξε το επώνυμό του σε Προμηθέα Λυσία (ευθεία αναφορά στον «Προμηθέα Δεσμώτη» και στον «Προμηθέα Λυόμενο» του Διοχύλου), πρέπει να παραδεχτώ ότι η διαρκώς επιταχυνόμενη ανέλιξη της πλοκής με αποζημίωσε. Ειδικά μετά το ενδέκατο κεφάλαιο, που φέρει τον χαρακτηριστικό τίτλο «Η αργή κίνηση του χρόνου» και παραπέμπει ευθέως

Μαρία
Λαμπαδαρίδου-Πόθου
υγρό φεγγαρόφωτο
εκδόσεις Κέδρος,
σ. 416, € 18

στην «Ειδική Θεωρία της Σχετικότητας» του Αλβέρτου Αϊνστάιν, ο στροβιλισμός του αφηγητή γύρω από τον μονολιθικό πρωταγωνιστή, στου οποίου τις σκέψεις έχει πλήρη πρόσβαση, γίνεται σχεδόν φρενιτικός. Η αρχαία Ελλάδα συναντάει την Ορθοδοξία, το Βυζάντιο συνυφάνεται με το Δωδεκάθεο, η αρχαία γνώση με τις σύγχρονες θεωρίες Φυσικής, οι Προσωκρατικοί με τα Μαθηματικά και ο τραγικός ήρωας, που μέσα από την Υβριν και την αλαζονεία του εναντίον των θεών δοκιμάζει την πώση και καταλήγει στην κάθαρση, συναντάει τον πάσχοντα άνθρωπο, όπως ξεπηδάει από τα φιλοσοφικά κείμενα του Σπινόζα και την *Εννοια της αγωνίας* του Κίρκεγκορ. Αλλά μη φανταστείτε ότι η καλή πεζογράφος συγγράφει ένα εκτενές φιλοσοφικό δοκίμιο σε διαλογική μορφή. Οικογενειακές ίντριγκες, αβυσσαλέα πάθη, το μίσος, που είναι η σκοτεινή πλευρά του απωθημένου έρωτα, φασιστικές διεθνείς μυστικές οργανώσεις με επισημονικά παρακλάδια, που απλώνουν τα πλοκάμια τους παντού όπου υπάρχουν κρυμμένα μυστικά και αρχαία γνώση, και διεφθαρμένοι άνθρωποι, ικανοί να υπηρετήσουν τους άνομους σκοπούς τους, αντιμάχονται κάποιους idealιστές φοιτητές, που συμμαχούν με «Δον-Κιχώτες» καταξιωμένους επιστήμονες, για να αποκαλύψουν την πλεκτάνη και να αποδοθεί Δικαιοσύνη, έχοντας στο πλευρό τους τον τυφλό «προορατικό» μοναχό Θαβώρ, ο οποίος (παρά το βι-

βλικό του όνομα) είναι, θαρρείς, μετεξέλιξη του αρχαίου μάντη Τειρεσία, που είδε τη θεά γυμνή και τυφλώθηκε... Αυτό είναι το πεζογραφικό υπόστρωμα πάνω στο οποίο δομεί με ποιητικό τρόπο το 17ο μυθιστόρημά της, που έχει τον συμβολικό τίτλο *υγρό φεγγαρόφωτο* η Μαρία Λαμπαδαρίδου-Πόθου, η οποία γεννήθηκε στη Μύρινα της Λήμνου, είναι πτυχιούχος της Παντείου και της Σορβόνης, όπου σπούδασε –με υποτροφία της γαλλικής κυβέρνησης– Αισθητική και Ιστορία Θεάτρου, και έχει μέχρι σήμερα γράψει μυθιστορήματα, ποίηση, διηγήματα, δοκίμια και θεατρικά έργα.

Ενα ενδιαφέρον μείγμα αποκρυφισμού, υπαρξισμού, φιλοσοφικής αναζήτησης, ελληνικότητας, αυθεντικής ποιητικότητας, μυστικισμού, αστυνομικού μυθιστορήματος και θρίλερ. Αν η αφηγηματική μονολογικότητα δεν υπερτερούσε εις βάρος της διαλογικότητας, κι αν η ποιητικότητα δεν υπερκάλυπτε την πεζογραφικότητα, θα μιλούσαμε για ένα σύγχρονο «διαμάντι» της ελληνικής λογοτεχνίας. Με άλλα λόγια, είναι τόσο μονότονα και επαναλαμβανόμενα ποιητικές οι σκέψεις και τα «αισθήματα» του «διαταραγμένου» Προμηθέα, που ο αναγνώστης δυσκολεύεται να ταυτιστεί μαζί του και να παρακολουθήσει το «παραλήρημά» του, το οποίο εμπεριέχει πολλά στοιχεία «μανίας καταδίωξης». Παρ' όλα αυτά, το *υγρό φεγγαρόφωτο* παραμένει ένα ελκυστικό ανάγνωσμα για προβληματισμό και αναζήτηση της Αλήθειας, μια αφορμή για να ξαναδιαβάσουμε Διοχύλο και να μελετήσουμε τους Προσωκρατικούς ή να βυθιστούμε στον δαιδαλώδη και γοητευτικό κόσμο των ανώτερων Μαθηματικών και της Θεωρητικής Φυσικής.

Κωνσταντίνος Μπούρας

19 Feb. 2011